

des mere stiger ogsaa Brædevindsafgiften og derigenem den Indtægt, som vil tilfalde Kommunekassen. Det vilde være en selvregulerende Maskine, som passer sig selv, uden at noget Menneske brød sig om den; jo mere der kommer i den ene Kasse, desto mere kommer der ogsaa i den anden, og Dranckeren kunde betragte det som en Slags Selvpensionering; thi hver Gang han drak en Pot Brændevin, betalte han saa og saa meget til Kommunekassen, som vilde eventuelt komme ham selv og hans Familie til Gode, naar de kom paa Fattigvæsenet. Overfor de Fattiges Kasse er Forholdet et ganske andet. Dranckeren staar nemlig med sit fulde Krav lige overfor Fattigkassen, men ikke lige overfor de Fattiges Kasse. Bestyrelsen for den siger til Dranckeren: Nei, Du kommer ikke os ved, dem vi ville hjælpe, er dem, hvis Trang er uforstyldt af deres egen Virksomhed, vi ville hjælpe dem, som paa Grund af Familiens Talrigheid, Sygdom og andre bestaaende Forhold ere komne i Forlegenheid, men sandelig ikke Dranckeren. Naar altsaa dette Forslag, som jeg nævnte før, og som Regjeringen har forelagt, gaar ud paa, at denne Afgift skal tilflyde de Fattiges Kasse, anser jeg det for mindre heldigt. Det burde tilflyde selve Kommunekassen, hvis man vil gaa den Vej. Jeg anførte det kun som Exempel for at vise, at Regjeringen paa ingen Maade er uwillig til at lade tilflyde de Fattiges Kasse Hjælp af Statskassen. Der vilde jo ganske vist kunne indvendes, og navnlig vilde den ærede Finantsminister, hvis han var her tilstede, bestemt sige, at man ikke vilde gaa ind paa en saadan Hjælp, med mindre man fik en forøget Indtægt. Naar, det er vel Noget, der kan forhandles om, vi leve vel ikke under et saadant Skuffesystem, som man kaldte det i gamle Dage, at netop den ene Indtægt skal dække den anden Udgift, naar der ikke er indre Forbindelse mellem dem. Jeg tænker, vi have endnu et saa fornuftigt Finantsregimente her i Landet, saa at hvis der trænges i enkelte Retninger, siger man: Vi maa se at skaffe Penge dertil, men man siger ikke, at til denne enkelte Indtægt skal netop svare denne enkelte Udgift. Det er en Finantsbestyrelse, som jeg antager, vi ere komne fra, og som vist i Virkeligheden Ingen vil holde ved. Den høie Regjering forelagde os i en

af de foregaaende Samlinger et andet Forslag, der gik ud paa direkte Hjælp til Personer, nemlig Forslag til Lov om en Alderdomsforsørgelseskasse. Det Forslag vandt ikke Bifald her i Thinget — jeg var ikke Medlem den Gang, men veed det jo — navnlig fordi man syntes, at Forslaget gik ud paa at hjælpe dem, der ikke trængte saa haardt. Jeg tror, det blev berørt før af det ærede Medlem for Københavns 5te Valgkreds (B. Holm) angaaende det selvsamme Lovforslag, at det sørgede for at hjælpe dem, der ikke særlig trængte, hvorimod det Forslag, vi her have fremst, ikke vil have med Andre at gjøre end dem, som trænge haardt. og som, hvis de ikke faae denne Hjælp, ere henviste til det offentlige Fattigvæsen og til at tage alle Følgerne deraf. Vi have derfor troet, at vi mulig kunde overtale den høie Regjering og dens Venner til at gaa ind paa at lade et saadant lille Bidrag fra Statskassen flyde til de Fattiges Kasse.

Det Bidrag, der her foreslaas, vil ikke være meget betydeligt; det er et rimeligt Forlangende, der gjøres, kun at Statskassen skal tilflyde Halvdelen af, hvad Kommunekassen giver. Hvis vi altsaa tage en Kommune paa 2,000 Indbyggere, vil Statskassen i det Allerhøieste komme til at svare 25 Øre for hver, eller i Alt 500 Kr., men kun under den Forudsætning, at Kommunen selv bidrager 1,000 Kr. Dette, at Kommunen bidrager 1,000 Kr., er dog virkeligt et saa betydeligt Bevis paa, at der er Trang til Stede, og at Kommunen selv har den mest oprigtige og levende Villie til at hjælpe, og jeg synes derfor ogsaa, man med en vis Ret kan komme til Statskassen og forlange Bidrag. Naturligvis, ogsaa derimod kan der indvendes, at man i det Hele ikke bør ansøge Statskassen, men hjælpe sig selv. Det er muligt, at vi, som have stillet dette Forslag, ogsaa ere noget paavirkede af hele den finantsielle Status her i Landet og af hele den Maade, hvorpaa Statens Midler bestyres, Noget, der allerede i Dag er udtalt med saa kraftige Udtryk, at jeg ikke videre skal udbrede mig derover. Jeg vil blot henstille til den høitærede Minister og til dem, som ellers ikke nære saa grumme megen Sympathi for den Side, hvorfra dette Lovforslag er kommet, om de dog ikke mulig kunde være med til en saadan lille Smødekommun mod vore